

เรื่อง Wadoiji
ภาพ Whitefox(008)

โรงเรือนพิศวง

Darkmoon staminA

Darkmoon Stamina โรงเรียนพิศวง เล่ม 1

แต่งโดย Wadojji

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-161-5

จัดจำหน่ายฉบับนี้ สิงหาคม 2557

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา แนวประทีป

กองบรรณาธิการ วณิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไธนุ / กฤติมา สาลี

ออกแบบปก สำนักพิมพ์แอปปี บานานา

ผู้จัดทำ

บริษัท แอปปี บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

หจก. สำนักพิมพ์พิสิสเซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากได้รับการแนะนำจากน้องๆ ที่ติดตามผลงานของทางสำนักพิมพ์ ให้ไปลองอ่านเรื่อง *Darkmoon Stamina* ในเว็บไซต์แห่งหนึ่ง...ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ก็เข้าไปอ่านเอาตอนกลางดึกของคืนวันนั้น มีเพื่อนต้องรับเคราะห์กับอาการหลอนจนนอนไม่หลับของคนอ่านที่เอาแต่บ่นว่า

“เขียนอะไรแบบนี้ก็ไม่รู้...น่ากลัวว่ะ!!!”

“ก็นิยายผี ไม่ให้น่ากลัวแล้วมันจะขายได้เหรอ”

นั่น...เพื่อนมันย่นเข้าให้ ก็เลยส่งไปให้คนที่เขาไม่กลัวอ่านกันต่อปรากฏว่าคนชอบเยอะแยะ...จั้นเรามาลองกันสักตั้ง อย่างน้อยคนเขียนก็หลอกเราจนนอนไม่หลับไปได้แล้วตั้งหนึ่งคืน คงจะมีคนอยากโดนหลอกเหมือนกับเราบ้างเหมือนกัน

ถึงจะเป็นมือใหม่สำหรับงานแนวนี้ แต่เราก็ได้รับไอเดียเก๋ไก๋จากน้อง Wadojji ที่ทั้งเขียน ทั้งแนะนำเรื่องปก และรูปเล่ม จนออกมาสำเร็จเสร็จสิ้นเป็นหนังสือที่เพื่อนๆ ถืออยู่ในมือ ต้องขอบคุณน้อง Wadojji และน้อง Whitefox (008) ที่ช่วยให้การทำหนังสือเล่มนี้ของพี่ๆ ทีมงานสนุกสนาน และง่ายขึ้นอีกเยอะเลยล่ะ ขอขอบคุณจริงๆ

สุดท้ายนี้ ขอฝากนักเขียนน่ากลัว...เฮ้ย...หน้าใหม่ เอาไว้อีกสักคนละกันนะค่ะ

กองบรรณาธิการ

สิงหาคม 2557

คุยกับผู้เขียน

พฤศจิกายน 2556

แปดปีมาแล้วนับจากวันที่โรงเรียนพิศวงได้ตีพิมพ์ครั้งแรก

ย้อนกลับไปดูในวันนั้น ผู้เขียนยังเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งที่ไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับการเขียนนิยายเลย เพียงแต่เริ่มต้นเขียนเพราะอยากรจะเล่าเรื่องราวในแบบที่ชอบ อยากรระบายจินตนาการที่ปรากฏขึ้นในหัวออกไป แล้วเราก็สามารถลงมือเขียนได้โดยไม่ต้องกังวลอะไรเลย เป็นการเขียนเพียงเพราะอยากเขียนเท่านั้น นั่นช่างเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมากจริงๆ

โรงเรียนพิศวงจึงเป็นผลงานที่ออกมาอย่างชัดเจน เต็มไปด้วยจินตนาการ (ที่ออกจะเพี้ยนๆ สักหน่อย) แต่ก็โชคดีที่พอจะมีคนชื่นชอบอยู่บ้าง มีผู้อ่านจำนวนหนึ่งคอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้ตลอดมา จนแม้ในปัจจุบันนี้ก็ยังมีคนที่จดจำนิยายเรื่องนี้ได้และเข้ามาทักทายผู้เขียนอยู่เนืองๆ จนไม่รู้จะตอบแทนความรักของผู้อ่านอย่างไรดี นอกจากตั้งใจว่าเมื่อกลับมามีเวลาอีกครั้ง เราจะต้องเขียนนิยายที่ได้ออกมาให้คนได้อ่านให้ได้

โรงเรียนพิศวงถูกเขียนขึ้นครั้งแรกบนโลกอินเทอร์เน็ต และวันนี้มันกลับมาสู่ที่แห่งนี้อีกครั้ง

ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่เคยมีความทรงจำร่วมกับนิยายเรื่องนี้ ขอให้คุณรู้ว่าพวกเขายังอยู่ที่นี้และยังคงคิดถึงพวกคุณอยู่เสมอเช่นเดียวกัน

Wadoiji

ตอนที่ 1

คุโรฮาระ คุโรอิ

รถยนต์สีดำสนิทแล่นผ่านป้ายต้อนรับใหม่เอี่ยมของโรงเรียนที่ตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้เขียวขจี บางทีมันก็ดูแออัดน่ารำคาญ สมควรตัดทิ้งไปบ้างน่าจะดีกว่า คุโรคิดเช่นนั้น ก่อนจะหันไปอ่านป้ายต้อนรับอย่างผ่านๆ

**ยินดีต้อนรับท่านผู้ปกครอง
และนักเรียนใหม่ทุกคน
สู่โรงเรียนเอกชนคุโรสึกิ**

เป็นข้อความที่ไม่น่าสนใจเท่าใดนักสำหรับเขา แต่ชื่อโรงเรียนที่พ่อเลือกให้เขามาเข้านี้ก็สะดุดใจเขาไม่น้อย สำหรับโรงเรียนแล้วถือเป็นชื่อที่ประหลาดทีเดียว คุโระหมายถึงสีดำ สึกก็คือพระจันทร์ พระจันทร์สีดำ? ไมสิ อาจจะมีหมายถึง คินเดียนมืดก็ได้

“คุโรสึกิ” เขาทวนคำนั้นซ้ำๆ ในขณะที่รถแล่นมาถึงสนามหน้าโรงเรียนที่ไร้ผู้คน ที่นี่คือ คุโรสึกิ...โรงเรียนประจำเก่าแก่ที่มีชื่อเสียงในด้านการเรียนการสอน และเขาต้องอยู่ที่นี่ 3 ปี ในฐานะนักเรียนชั้น ม. ต้น

บาทหลวงรูปหนึ่งรีบเดินออกมาต้อนรับ และคุโรโงะเพิ่งจะรู้ได้วันนี้เองว่าที่นี่

เป็นโรงเรียนคริสต์ เขาเงยหน้ามองตัวตึกด้านหน้าซึ่งน่าจะเป็นตึกเรียน ตึกนี้สูง 3 ชั้น บนดาดฟ้ามีแท่นหินอ่อนอยู่ ซึ่งเป็นที่ตั้งของรูปหล่อพระแม่มาลีสีขาว

“สวัสดี เธอคือครูชาวอะ ครูอิคุงใช่มั้ย?”

“ครับ” เขาตอบสั้นๆ แล้วหันไปลาคนขับรถที่มาส่ง

“ได้ยินว่า คุณพ่อ คุณแม่ของเธอต้องย้ายไปทำงานต่างประเทศ เลยส่งเธอมาอยู่ที่นีนะ” คุณพ่อพูดอย่างเห็นใจ และยิ้มด้วยความเอ็นดู แม้ว่าอันที่จริงแล้วหน้าตาของครูเองไม่ได้น่าเอ็นดูเท่าไรหรอก เขาหัวผอมแสงข้าง ผมดำเงาราวกับใส่น้ำมันไว้ตลอดเวลา ท่าทางดูเย็นชา ยิ่งเป็นคนไม่ค่อยพูดด้วยแล้วยิ่งดูไม่ดีเข้าไปใหญ่ แต่ที่สำคัญเห็นจะเป็นดวงตาสีดำสนิทของเขา เป็นส่วนที่ดูไม่รับแขกมากที่สุดในสายตาของเขาเล็กตามแบบคนญี่ปุ่น นอกจากนี้หางตายังชี้ขึ้นเล็กน้อย

บางทีเขาก็คิดว่าตัวเองเหมือนปิศาจ...

“แหย่น้อยนะ พ่อว่าเธอมาเร็วไปนิด พวกเด็กเก๋เด็กใหม่ยังไม่มีใครมาเลย แต่ก็มีพวกอาจารย์พักอยู่ที่นี้ไม่กี่คน ถ้ามีอะไรก็ถามพวกเขาได้ อ้อ...พ่อเองก็พักอยู่ที่โรงเรียนด้วยเหมือนกันนะ พ่อชื่อซากากิ อากิระ เรียกอากิระก็ได้” คุณพ่อพูดแล้วยิ้มร่ากับจะยื้นไม่ตริจิตให้ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้สนใจนัก

“ครับ คุณพ่อซากากิ” เขาตอบหน้าตาเฉย แล้วก็ลงหยิบกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ชิ้นมาจากชั้นบันไดสามชั้นที่ทำเป็นยกพื้นตึกเรียน ก่อนจะเหลือบมองดูสถานที่โดยรอบ คงเป็นเพราะไม่ได้เปิดไฟทางเดินรอบๆ เลยดูมืดพอสมควร

“อ้าว! ตามมา เดี่ยวจะพาไปดูห้องนะ” คุณพ่อซากากิเดินนำทางคุโรไปตึกนอนด้านหลังซึ่งสูงถึง 4 ชั้น ตัวตึกเป็นสีขาวสะอาด ทางซ้ายมีห้องอาบนํ้ารวมดูเก่าๆ ก็สมแล้วที่เป็นโรงเรียนเก่าแก่ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง พอเหลือบไปมองทางขวาอีกหน่อยดูเหมือนจะมีหอนาฬิกาอยู่ นอกจากนั้นยังเห็นหลังคาโบสถ์เก่าๆ อยู่ระหว่างแมกไม้ข้างโรงเรียน จนน่าสงสัยว่าไปตั้งอยู่กลางป่าแบบนี้ใครมันจะดันดันเข้าไปทำพิธีมิสซากัน

ทว่าเมื่อครูเขาเห็น

แต่รู้สึกว่าคุณพ่อคนนี้จะไม่เห็น...

เมื่อมองผ่านหน้าต่างชั้นสองของตึกเรียนเข้าไป มีนักเรียนชายหญิงหลายคนเดินเรียงแถวผ่านหน้าต่างไป เขาเหล่านั้นก้มหน้าก้มตาเดิน เหมือนไม่อยากรับรู้สิ่งใด นักเรียนเหล่านั้นไม่มีแขน เลือดสีแดงฉานไหลพลั๊กๆ ออกมาจากบาดแผลที่หัวไหล่ ทว่าพวกเขาก็ยังมุ่งหน้าไปที่โหนดสักแห่งในโรงเรียน โดยไม่แยแสต่อเลือดที่ไหลรินลงพื้น

แต่หนอยนะ พ่อว่าเธอมาเร็วไปนิด พวกเด็กเก่าเด็กใหม่ยังไม่มีใครมา

เลย

...อย่างนั้นหรือครับ คุณหัวเราะหึๆ ยิ้มด้วยมุมปาก เขาตั้งใจที่มีเรื่องตื้นตันในโรงเรียนที่น่าเบื่อชะบ้าง ไม่ว่านักเรียนไร้แขนเหล่านั้นจะเดินไปที่ใดในโรงเรียน คงจะทำให้เขาอยู่ที่นี่ได้อย่างสนุกสนานทีเดียว...

คุณพ่อหันหลังกลับมาเพราะความเงิบงันที่น่าสงสัย และได้มองเห็นรอยยิ้มนั้นของคุณโรเข้าพอดี

มันช่างดูชั่วร้ายเหลือเกิน

ตอนที่ 2

นักเรียนไร้แขน

“ห้ามซักผ้าในห้องน้ำ ห้ามใช้น้ำส้วมเปื้อนลง ปิดไฟหลังสามทุ่ม อย่าเถียงอาจารย์ คำสั่งของอาจารย์ให้ถือเป็นเด็ดขาดห้ามฝ่าฝืน” อาจารย์คามิ-มูระ เซชินะ อาจารย์ฝ่ายปกครองร้ายยาวหลังจากรับหน้าที่พาครูขึ้นมาส่งที่ห้องชั้นสามที่อยู่บนตึกนอน ดูเหมือนว่าปี 1 จะมีเยอะกว่าปีอื่น เลยจัดให้นอนชั้นสามส่วนปี 2 กับปี 3 จะนอนรวมกันที่ชั้นสี่ โดยแยกนักเรียนหญิงที่มีค่อนข้างน้อยไปอยู่ที่ชั้นสองทั้งหมด

“ทราบแล้วครับอาจารย์” ครูพูดแบบรำคาญนิดๆ และเตรียมจะปิดประตูห้อง แต่อาจารย์คามิมูระใช้มือดันบานประตูเอาไว้

“และห้ามออกมานอกห้องหลังสามทุ่ม เพราะผู้คุมมือขวานอาจารย์รอเธออยู่...” อาจารย์พูดอย่างจริงจัง

เอามุกผีหลอกมาอ้าง คิดว่าเขาอายุเท่าไรกัน ครูแอบคิดในใจ แต่ก็พยักหน้าหงึกหงักแบบรับรู้ ก่อนจะปิดประตูห้อง จะว่าไปที่ระเบียบทางเดินชั้นสามนี้ก็มีขวานประดับอยู่บนกำแพงหลายเล่มทีเดียว ไม่รู้ว่าเอาไว้นักเรียนไม่ให้ออกมาตอนค่ำมืด หรือแค่เอาไว้ประดับเฉยๆ กันแน่ ครูครุ่นคิดพลางล้มตัวลงนอนเล่นบนเตียง ที่จริงเขารู้สึกไม่ค่อยชอบอาจารย์คามิมูระเท่าไร อาจารย์คามิมูระไว้ผมยาวเลยบ่าลงมาเล็กน้อย แต่มัดรวบไว้ข้างหลัง ผมดำขลับค่อนข้างหยักศก ตา

ไม่โตมากเท่าไรแต่ดูดี รูปร่างสูงใหญ่แบบฝรั่งสมเป็นอาจารย์พละ แต่ที่แน่ๆ ชุดวอร์มสีส้มที่ใส่อยู่นั้นไม่เข้ากับหน้าเอาเสียเลย ต่างกับคุณพ่อชากากิที่เป็นอาจารย์ใหญ่ลิบลับ คุณพ่อไว้ผมสั้นแสกข้าง สีมมอกสีน้ำตาลอมส้มหนอยๆ หน้าตาทำทางก็ดูอ่อนโยนใจดี ดูดีกว่าอาจารย์คามิมูระตั้งเยอะ

ที่จริงเขาไม่ค่อยชอบมนุษย์นักหรอก

มันน่ารำคาญ

เขาคิดจนเผลอหลับไป

แปะ แปะ แปะ แปะ

เวลาผ่านไปพอสมควร เขาก็จำต้องตื่นขึ้นมามากครั้ง เพราะมีอะไรเหนียวๆ หยดมาโดนหน้า ใครลองเอามือจับหน้าตัวเองอย่างจู้จี้แล้วมองสิ่งที่ติดอยู่บนมือ **จึงเห็นว่าเป็นเลือด**

คุโรสะดุ้ง รีบลุกขึ้นออกมาจากเตียง เลือดสีแดงเข้มเหนียวข้นที่ติดอยู่ที่มือช่วยเตือนให้เขารู้ว่าไม่ใช่ความฝัน ห้องนี้มี 2 เตียง ซึ่งล้วนแต่เป็นเตียง 2 ชั้น ทั้งคู่ และมีหน้าต่างที่ยาวตั้งแต่เพดานจรดพื้น ตั้งอยู่ระหว่างเตียงทั้งสอง ใต้ตัวเล็กๆ ตั้งอยู่ตรงหน้าหน้าต่างนั้นอีกทีหนึ่ง

เลือดไหลซึมลงมาจากเตียงชั้นสอง หยาดเลือดค่อยๆ หยดลงบนผ้าปูที่นอนสีขาวของเตียงชั้นล่างทีละหยดๆ

เขาชะโงกหน้าเขย่งเพ้ามองด้วยความอยากรู้ วันนี้พระจันทร์ไม่เต็มดวง แต่ก็สว่างไสว แสงลอดผ่านกระจกหน้าต่างเข้ามาในห้องที่ไม่ได้เปิดไฟ ทำให้มองเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนอนหันหลังอยู่บนเตียงนั้น

“ฮะ” คุโรเผลออุทานออกมาเมื่อเห็นดังนั้น

เด็กสาวในชุดนักเรียนนั้นหันหัวดั่งขวับมาทางคุโรแบบร้อยแปดสิบองศา คอหมุนกลับหลังได้รอบ ดวงตาสีฟ้าเข้ม งามยาวๆ ที่ดูหยาบและยุ่งเหยิงราวกับซากไยแมงมุมเก่าๆ ของเธอพันอยู่รอบคอของตัวเอง เลือดบางส่วนแห้งเกาะกระทั้งติดอยู่ตามซอกคอและเส้นผมเหล่านั้น รวมทั้งบนใบหน้าซีดขาวนั้นด้วย ในปาก

Darkmoon Stamina

ของเธอคาบมิดทำครัวไว้เล่มหนึ่ง

เธอไม่มีแขน...

เลือดไหลทะลักพลั๊กๆ ลงบนผ้าปูเตียงสีขาวอย่างรุนแรงเหมือนกับเปิดก๊อกน้ำทิ้งไว้ เลือดเริ่มไหลออกมาจนชุ่มไปทั้งเตียง

“อือ...อือ...ค่อก! อัก!” เลือดทะลักออกมาจากปากเรื่อยๆ เลือดไหลลoder ไรฟันออกมา เธอส่งเสียงครวญครางราวกับจะบ่นบอกความทรมานของเธอ

“เหวอ!” คุโรรีบถอยห่างจากเตียง เพราะอยู่ดีๆ ผู้หญิงคนนั้นก็กลิ้งตัวจนหล่นลงมาถึงพื้น และพยายามยันตัวขึ้นมาโดยไถตัวกับขอบเตียง เสียงเนื้อผ้าเสียดสีกับผ้าปูเตียงดังพี๊ดๆ เธอกำลังยันตัวเองขึ้นมา แล้วยืนโงนเงนเหมือนทรงตัวไม่ค่อยอยู่

“อือ...อือออออ...” เธอยืนขึ้นแล้วร้องครวญคราง มิดในปากที่ถูกฟันกัดไว้ กระแทบแสงจันทร์สะท้อนออกมากลายเป็นสีขาวสว่าง เขาอยากจะวิ่งออกไปนอกห้องเหลือเกิน แต่ผู้หญิงคนนี้ดันยืนขวางประตูอยู่

“อือ...อือออออ...” เธอหันมิดด้านที่แหลมคมมาจากคุโรโดยใช้ปากคาบด้ามมิดที่ทำจากไม้เอาไว้ ก่อนจะวิ่งเข้ามาเพื่อที่จะแทงเขา

คุโรแสะยะยัม

เขาคว่ำลำคอของผู้หญิงคนนี้ไว้ และจับตัวเธอเหวี่ยงแล้วกดลงกับพื้นโดยมีตัวเขาค่อมอยู่ข้างบน ก่อนจะดึงมิดในปากของเธอออกมาจนมองเห็นลิ้มเลือดสีแดงคล้ำกระจายอยู่ทั่วปาก คุโรฉีกยิ้มกว้างอย่างพอใจ เขาเขวี้ยงมิดเล่มนั้นทิ้งไปได้เพียงอีกฝั่ง จากนั้นจึงหยิบคัตเตอร์ที่เขาพกไว้เสมอออกมาจากกางเกง กระหน่ำกรีด และฟันใบหน้าของผีสาวตนนั้นนับครั้งไม่ถ้วนจนไม่เหลือเค้าเดิม เศษเนื้อขาดกระเด็นหลุดกระจายไปทั่วราวกับเนื้อสับ เปลือกตาฉีกขาด ไม่นับอวัยวะอื่นๆ บนใบหน้าที่ละอะจนดูเกือบไม่ออกว่าส่วนไหนคือจมูก ส่วนไหนคือปาก

คุโรเสะยะยืมอย่างพอใจ เขาเปิดประตูแล้วเหวี่ยงเธอออกไปด้านนอกอย่างไม่ไยดี ผีสาวกลิ้งไปชนผนังระเบียงอีกฝั่งดังบัก ก่อนจะนอนแน่นิ่งอยู่เช่นนั้น

เขารีบปิดประตูลงโดยใช้มือทั้งสองข้างยันประตูลงหัวเราะ หึๆ ในลำคอ ทั้งชุดและตัวเขาเปื้อนเลือดจนโชกไปหมด เสื้อสีเขียวซีมำดูดูดซับเลือดที่กระเซ็นมาติดฝังแน่นเป็นคราบ แสดงให้เห็นร่องรอยของเหตุการณ์ที่เพิ่งจะเกิดขึ้น

คุโรเลียริมฝีปากที่มีเลือดของผู้หญิงคนนั้นติดอยู่เล็กน้อย

นี่กลัวเขียว

โรงเรียนนี้น่าสนุกไม่เลวเลย

เขาหัวเราะอย่างสะใจอยู่เพียงคนเดียวในห้องมืดๆ แสงจันทร์ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา ทำให้เห็นคราบเลือดที่กระจายอยู่ทั่วห้อง

รอยยิ้มของเขาในตอนนี้อันต่างอะไรกับปิศาจร้ายในภาพเขียนเลย เด็กอายุสิบสามอย่างสิบสี่คนนี้กำลังตื่นเต้นกับโรงเรียนใหม่ของเขาไม่น้อย เหมือนกับที่คนรับใช้ที่บ้านของเขาอวยพร

“ขอให้สนุกกับโรงเรียนใหม่นะครับ”

ตอนที่ 3

ผู้คุมมือขาว

คุโรยีนหายใจหอบอยู่หน้าประตูห้องตัวเอง ดูเหมือนว่าผีผู้หญิงนั้นจะไม่อยู่แล้ว ตอนนี้เขายากจะล้างเนื้อล้างตัวที่เหม็นกลิ่นควาเล็ดนี้ซะหน่อย ไม่งั้นคงหลับไม่ลงแน่

“ไปขอให้อาจารย์เปลี่ยนห้องให้ด้วยเลยดีกว่า...” เขาพึมพำกับตัวเอง ไม่ใช่ว่ารู้สึกกลัวขึ้นมาหรอก เพียงแต่ห้องมันเลอะเทอะไปหมดแบบนั้นใครจะไปนอนลงกันได้ คิดไปคิดมาเขาก็ชักจะหงุดหงิดตัวเอง จึงรีบหันกลับไปทางบันไดเพื่อจะลงไปล้างเนื้อล้างตัว แต่ก็ต้องชะงักท่าเขาไว้ มีใครบางคนยืนอยู่ที่สุดปลายทางเดิน ตรงที่แสงจันทร์ส่องไปไม่ถึง ร่างใหญ่ยักษ์นั้นยืนค่อมหลังเหมือนพวกยักษ์ในหนังสือนิทานทั่วไป

“อาจารย์คามิมูระ?” คุโรลองส่งเสียงเรียกออกไป ที่จริงคนที่เขาเห็นอยู่ในขณะนี้ดูจะตัวใหญ่กว่าอาจารย์คามิมูระพอควร แต่คนตัวใหญ่ที่เขารู้จักในโรงเรียนนี้มีแต่อาจารย์คามิมูระเท่านั้นนี่นา

ชายคนนั้นไม่ตอบ เขาเดินลากเท้าเข้ามาใกล้เรื่อยๆ เสียงโซ่เหล็กที่เขากระทบพื้นดังแครก แครก อย่างชัดเจน

โอ้...คุโรจ้องมองคนที่อยู่ในความมืดนั้น สงสัยจะไม่ใช่อาจารย์ซะแล้วสิ เขาคิดอย่างหวาดระแวง

ชายคนนั้นเดินมาชิดกำแพง หยิบขวานที่ห้อยอยู่บนผนังลงมา

เล่มที่ 1...

เล่มที่ 2...

‘ห้ามออกมานอกห้องหลังสามทุ่ม เพราะผู้คุมมือขวานอาจารย์รออยู่ ...’ สิ่งที่อาจารย์เตือนดังขึ้นในหัวของเขาอีกครั้ง

คุโรหันกลับเข้าห้องด้วยความรวดเร็ว หลังประตูปิดดังปัง ร่างของชายคนนั้นยังติดตาเขาอยู่ ผู้คุมมือขวานไม่ใช่แค่เรื่องหลอเด็กเสียแล้ว

หัวใจของเขายังเต้นไม่เป็นจังหวะ คุโรหายใจหอบเสียดัง ภายในห้องอันเงียบสงัดมีเพียงเสียงลมหายใจของเขาเท่านั้น เลือดของผู้หญิงคนเมื่อกี้ยังคงกระจายอยู่ตามพื้นห้องเหมือนเดิม เสียงลากโซ่ไปกับพื้นยังคงดังแกรกๆ อยู่หลังบานประตูนั้น น่าหวาดหวั่นอยู่พอสมควรสำหรับคุโร เขาหลับตาลงช้าๆ เหมือนเตรียมตัวเตรียมใจ พลังทรวด้วนงั้นที่พื้นพิงหลังไว้กับประตู

เมื่อได้ยินเสียงโซ่เริ่มผ่านหน้าห้องไป เขาถอนหายใจเบาๆ ที่อาจารย์บอกว่าย่าออกมานอกห้องในตอนกลางคืน หมายความว่าถ้าอยู่ในห้องก็จะปลอดภัยสินะ คุโรเริ่มโล่งใจขึ้นมาบ้าง แต่พอมองดูสภาพในห้องแล้ว ยังไงก็คงนอนไม่ไหวแน่ๆ

ทำไมดิเนะ

.....

เขาหยิบหมากฝรั่งจากกระเป๋าสะพายที่วางอยู่ข้างเตียงออกมาเคี้ยวหยาๆ พลังครุ่นคิดหาวิธีที่จะลงไปห้องคุณพ่อที่อยู่ชั้น 1 ให้ได้ ครั้นจะลงทางหน้าต่างก็ออกจะผาดโผนไปสักหน่อย สามชั้นนี่จริงๆ ก็สูงไม่ใช่เล่นเหมือนกัน คิดๆ แล้วก็ยังหาทางออกไม่ได้ คุโรเคี้ยวหมากฝรั่งไปเรื่อยๆ อย่างใจเย็น พอเหลือบมองดูนาฬิกาก็เข้าสู่เวลาห้าทุ่มแล้ว บรรยายภาศในโรงเรียนกำลังเงียบสงบได้ที่ทีเดียว

ปัง!!!

ประตูห้องสันตะเทียนราวกับถูกกระแทกอย่างรุนแรง เล่นเอาตัวของคุโรที่พึ่งประตูอยู่กระเด็นออกมาข้างหน้า เศษไม้บางส่วนร่วงใส่หัวของเขาประปราย

Darkmoon Stamina

คุโรริบเงยหน้าขึ้นไปมองว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แล้วเขาก็ต้องตกใจเมื่อเห็นปลาย ขวานแทงทะลุประตูไม้ออกมาส่วนหนึ่ง

โหนบบอกว่าอยู่ในห้องแล้วปลอดภัยไง เขาเริ่มนึกเคืองอาจารย์คามิมุระขึ้นมานิดๆ

คุโรริบวิ่งไปที่หน้าต่างโดยไม่รอช้า มองหาหนทางที่จะลงไปข้างล่าง ไม่มีทาง ถ้าโดดลงไปยังไงก็ไม่รอด จะฉีกผ้าปูที่นอนแล้วไต่ลงไปแบบในหนังก็คงจะไม่ทัน ประตูไม้เสียงเครื่องนั้นดูท่าจะทนแรงขวานไม่ได้นาน เมื่อไม่มีทางหนีแล้วเขาจึงพยายามหาทางอื่น

คุโรฮิยาคัตเตอร์อันเดิมขึ้นมาเตรียมพร้อม แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกใจชื้นขึ้นมาสักเท่าไร ออกจะรู้สึกกลุ้มใจปนสมเพชตัวเองเสียด้วยซ้ำ

คัตเตอร์อันแค่นี้ เอามาสู้กับเจ้ายักษ์นั้นนะ บ้าสินดี เขาคิดอย่างหงุดหงิดแล้วยืนจังก้ำคิดหน้าต่าง สายตาจ้องมองไปที่ประตูซึ่งกำลังจะถูกทำลายอย่างใจจดใจจ่อ

ที่ด้านนอก ขวานเล่มขนาดเหมาะสมมือถูกฟาดพื้นลงมาครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยแรงของชายร่างยักษ์ กล้ามเนื้อแขนที่หนาเหวี่ยงขวานซ้ำๆ จนประตูไม้บานนั้นไม่สามารถที่จะต้านทานเอาไว้ได้อีกต่อไป

โครม!!!

ในที่สุดประตูไม้หนาก็ถูกพังออก ชายร่างยักษ์คนนั้นยื่นลำตัวพอนบนเข้ามา เขาใช้ขวานใหญ่โตพยายามเตะประตูด้านล่างที่แตกเละเพราะขวานออก พลังหายใจฟิดฟาด โชที่สนิมเกราะกรังถูกพันไว้รอบตัวของชายคนนี้ ศีรษะที่ไม่มีผมประดับอยู่นั้นเต็มไปด้วยแผลเป็นที่น่าเกลียด เขายังเหวี่ยงขาเพื่อพังประตูต่อ

แต่คุโรไม่รอแล้ว

เขาวิ่งเข้าไปใส่เจ้ายักษ์นั้นแล้วเหวี่ยงคัตเตอร์ในมือออกไปในแนวนอน ฟันดวงตาทั้งสองข้างของชายผู้นั้นอย่างรวดเร็ว เลือดไหลติดยาลายคัตเตอร์ออกมาเป็นวงกว้าง รวกับการสะบัดพู่กันเปื้อนหมึกแดงออกไป

“อ้าก!!!” ชายร่างยักษ์ร้องโหยหวน เขาทิ้งขวานในมือลง แล้วใช้มือทั้งสองข้างปิดตาเอาไว้แน่นด้วยความเจ็บปวด เดินเซถอยหลังออกไปจากห้อง จนล้มลงนั่งในจุดเดียวกับที่นักเรียนไร้แขนคนนั้นโดนเหวี่ยงออกไปพอดี หน้ากากที่ทำจากหนังสือดำที่ดูประหลาดเหมือนสมาตรกรโรคจิตในหนังเกรตปีเริ่มมีเลือดซันๆ สีแดงฉานไหลเยิ้มลงมา คูโรเพิ่งมองเห็นชายคนนั้นชัดๆ ตอนนี่เอง ทั้งตัวใหญ่ และตัวยังมีกลิ่นเหม็นเหมือนศพที่เริ่มเน่า กลิ่นที่เริ่มกระจายไปทั่วห้องทำให้เขาต้องใช้มือข้างหนึ่งปิดจมูกไว้

คูโรรีบวิ่งออกไปนอกห้อง โดยวิ่งไปทางบันได ทิ้งให้ผู้คุมมือขวานอยู่เบื้องหลังที่หน้าห้องนอนของเขา

แต่เขาก็หยุดชะงักกลางคัน

เขาไม่ชอบหน้าผู้คุมคนนี้เลย มันทำให้เขาตกใจอยู่หลายครั้ง

คูโรส่ายยืมอีกครั้ง แล้วหันกลับไปหาผู้คุมมือขวานอย่างช้าๆ ดวงตาเป็นประกาย **โรงเรียนนี้ทำให้เขายืมได้ตลอดเวลาเลยทีเดียว**

ผู้คุมมือขวานค่อยๆ ลุกขึ้นมา แล้วเดินไปหยิบขวานที่หล่นอยู่ที่พื้น โดยใช้มือข้างหนึ่งกุมบริเวณตาเอาไว้ แม้ว่าจะมองไม่เห็นแต่คูโรคิดว่าผู้คุมรู้ว่าเขาอยู่ตรงนี้...เพราะมันกำลังเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนอยู่ห่างจากเขาแค่ไม่กี่เมตร

คูโรเคี้ยวหมากฝรั่งจืดชืดในปากพลางเก็บคัตเตอร์ใส่ลงในกระเป๋า แล้วเดินไปที่ผนังหยิบขวานเล่มหนึ่งเอามาถือไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง มันออกจะหนักไปหน่อย แต่ถ้าดูจากขนาดของอีกฝ่ายแล้ว อาจจะเล็กไปด้วยซ้ำ

“อยู่ทางนี้ครับ คุณผู้คุม” เขายืมแล้วร้องเรียกด้วยเสียงกวนๆ นั่นทำให้ผู้คุมมือขวานวิ่งเข้ามาหาเขาด้วยความรวดเร็ว เสียงวิ่งของชายคนนั้นดังสนั่นก้องไปตามทางเดิน น้ำหนักตัวกระแทกลงไปที่พื้นกระเบื้องจนเสียงก้องไปทั่ว

ติง!!! ผู้คุมมือขวานหยุดยืนตรงหน้าคูโร เงื้อมมือขวานในมือขึ้นไปในอากาศ แล้วพาดลงมา

วันนี้คูโรต้องเป็นเหยื่อของเขา ทว่าคูโรกลับเบี่ยงตัวหลบไปชิดผนัง แล้ว

เหยียดขวานในมือเข้าไปที่เอวของอีกฝ่าย

จ๊ะ!!!

ผู้คุมมือขวานตัวขาดเป็นสองท่อน กลืนเหม็นเน่าโชยออกมาอย่างรุนแรง ตัวของผู้คุมตกลงสู่พื้นดังฝนคะนอง คมขวานที่แล่นผ่านร่างนั้นทำให้คุโรตกใจเล็กน้อย เพราะมันนิ่มราวกับเยลลี่ แต่เป็นเยลลี่เนื้อคน

คุโรจิกยิ้มกว้างอย่างพอใจ เขารู้สึกเหมือนตัดต้นไม้มาๆ ต้นหนึ่ง เครื่องในหลายๆ ที่หลุดออกมานั้นมันดูชวนอ้วกนิดๆ แต่เขาก็พอใจในผลงาน แม้ว่ากลิ่นจะไม่ค่อยสดชื่นสักเท่าไร

คุโรเดินลงบันไดไปช้าๆ แต่ก็ยังเหลือบไปมองร่างที่นอนขาดครึ่งอยู่ตรงนั้น ร่างนั้นนอนนิ่งไม่ไหวติง เขาแอบโล่งใจเล็กๆ ที่มันไม่ลุกขึ้นมาแบบในหนัง ดูเหมือนว่าผู้คุมมือขวานจะเข้าใจผิดไปเรื่องหนึ่ง คุโรไม่ใช่เหยื่อของเขา...

เขาต่างหากที่เป็นเหยื่อของคุโรซะวะ คุโรอิ

“คุโรอิคุง” เสียงเรียกหนึ่งดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิดของทางเดินชั้นสอง ทำเอาคุโรสะดุ้งด้วยความตกใจ รีบหันกลับมาดูบุคคลเบื้องหน้าทันที

คุณพ่อซากากินั่นเอง เขาดีใจที่ไม่ใช่อะไรที่มันเลวร้ายกว่าเจ้าผู้คุมตะกี้

“เกิดอะไรขึ้นกัน แล้วเลือดนั้นมันอะไร?” คุณพ่อรีบรุดเข้ามาจับไหล่ทั้งสองข้างของคุโรเอาไว้ด้วยความเป็นห่วง “บาดเจ็บตรงไหน รีบเล่า”

คุณพ่อพูดพลางมองคุโรที่เลือดท่วมตัวแถบยังถือขวานที่มีอะไรหลายๆ ดินอยู่อย่างสงสัย พลางคิดในใจว่า เราน่าจะถามเขาว่า เธอไปฆ่าใครมาจะดีกว่ามั๊ย เนี่ย

“ผมเจอมันแล้ว” คุโรอิพูดด้วยน้ำเสียงและใบหน้าที่เย็นชา สายตาเริ่มมองคุณพ่อซากากิอย่างไม่ไว้ใจ

คุณพ่อมาทำอะไรที่นี่

กลับมาเดินในที่แบบนี้ได้อย่างไร

มันก็ไม่แปลกเท่าไรที่คุโรจะสงสัย ก็ขนาดเขาอยู่ในห้องตัวเองยังเจออะไร

แปลกๆ จนต้องออกมาอยู่นอกห้อง แล้วคุณพ่อเดินตรวจตราตอนกลางคืนแบบนี้ จะไม่เจออะไรบ้างรึ?

“เจอ? เจออะไรเหรอ” คุณพ่อทำหน้างงๆ “เธอพูดเรื่องอะไรเหรอคุโรอิคุง”

“ผู้คุมมือขวานไงครับ ย่าบอกนะว่าคุณพ่อไม่รู้เรื่อง” เขาพูดแบบใส่อารมณ์ คุณพ่อจึงไปสักพัก “คุโรอิ เธอฟังพ่อให้ดีๆ ที่จริงพ่อก็เคยได้ยินพวกนักเรียนพูดว่าโรงเรียนนี้นะมีวิญญาณอยู่เต็มไปหมด ที่จริงพ่อเองก็เชื่อนะ” เขาเงยบไปครู่หนึ่ง แล้วทำหน้าลำบากใจ

“แต่พ่ออยู่ที่นี่มาสิบปีแล้ว ยังไม่เคยเห็นเลยสักครั้งเดียว แม้ว่าจะมีเรื่องแปลกๆ เกิดขึ้นก็เถอะ...”

“ยังไม่เคยเห็นเลยสักครั้งเดียว!!” คุโรริบโวยวายเพราะไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยินนัก มาให้เห็นกันจะจะ เอาขวานมาไล่ฟันกันอย่างนี้เนี่ยนะ หมอนี่ไม่มีสัมผัสวิญญาณกับเขามั่งเลยรึ?

คุณพ่อดอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายกับปฏิกิริยาเดิมๆ เหมือนเวลาที่เขาบอกคนอื่นๆ ในโรงเรียนว่า ไอ้ที่พวกคุณเห็นกันนะ ทำไมผมไม่เคยเห็นมั่งเลย...

“เอาเถอะ วันนี้เธอลงไปล้างเนื้อล้างตัว แล้วไปนอนกับพวกอาจารย์ดีกว่านะ” เขาริบสรูป แม้จะยังสงสัยอยู่บ้างก็ตาม

“.....” คุโรมองเลยตัวคุณพ่อไป เขากำขวานในมือแน่น

มีนักเรียนไร้แขนยืนเรียงกันอยู่หลายคนทีเดียว เลือดไม่ได้ไหลจากแผลที่ไหลนั้นอีกแล้ว แต่ดวงตาแดงก่ำของพวกเขากำลังจ้องมาที่คุโรเซมิง

คุณพ่อหันไปมองทางที่คุโรมองไป นักเรียนไร้แขนคนหนึ่งละลายจากคุโรไปมองคุณพ่อแทน แต่คุณพ่อกลับหันมาถามหน้าตาเลอหลา

“มีอะไรเหรอ คุโรอิคุง”

“อ้อ...ไม่มีอะไรครับ...ไม่มีอะไรเลย...” คุโรพูดพลางส่ายหน้า

ทั้งคู่เดินลงบันไดไปชั้นหนึ่ง โดยมีสายตาของพวกนักเรียนไร้แขนมองตามไปทุกฝีก้าว โรงเรียนที่แปลกประหลาดกับอาจารย์ใหญ่ที่ไร้เซนส์ด้านวิญญาณ คุโรรู้สึกตัวเองหลงมาอยู่ในสถานที่ที่แปลกประหลาดเสียแล้ว

ตอนที่ 4

อิโรยูกิ มิทซึรุ

มิทซึรุเดินโซซัดโซเซมาถึงส่วนที่เป็นป่าข้างโรงเรียน ซึ่งมีโบสถ์เล็กๆ แอบซ่อนอยู่ในป่านั้น เขาอ่านข้อความที่อยู่บนป้ายใหม่เอี่ยมที่ติดอยู่ใกล้ๆ ประตูอัลลอยขนาดใหญ่

**ยินดีต้อนรับท่านผู้ปกครอง
และนักเรียนใหม่ทุกคน
สู่โรงเรียนเอกชนคุโรสึกิ**

ในที่สุดก็ถึงชะที่ เขารู้สึกว่าจะร้องไห้ด้วยความดีใจอย่างสุดซึ้ง ที่จริงเขาควรจะมาเย็นที่นี้ตั้งแต่เย็น แคนั่งรถเมล์เลยไป 4-5 ป้ายเท่านั้นเอง พอจะเดินกลับมาก็หลงทางไปไหนไม่รู้ชะอย่างนั้น ในที่สุดก็ต้องให้ชาวบ้านช่วยบอกทางให้จนได้ ไม่งั้นอาจจะกลายเป็นคนหลงป่าอยู่ข้างโรงเรียนนี่ไปแล้ว ทำไปทำมาก็รู้สึก ว่าตัวเองนี่ง่ายยังงัยบอกไม่ถูก

วันนี่คงเป็นวันที่ไม่ค่อยดีสำหรับเขานัก แถมยังเป็นวันแรกที่ย้ายโรงเรียนชะด้วยสิ

เขายืนอึ้งอยู่หน้าประตูชั่วคราว เพราะไม่รู้จะเข้าไปยังงัย ยามก็ไม่มี ประตูก็

เปิดไม่ได้ ตอนนั้นเขาหวังเพียงแค่ว่าคงจะไม่ต้องนอนเฝ้าอยู่หน้าประตูโรงเรียน รอจนกว่าจะถึงเช้าอะไรแบบนั้นหรอกนะ นี่มันไม่ใช่ยุคที่ญี่ปุ่นจะกันดารขนาดนั้น ไม่ใช่หรอก

คริต

ประตูเหล็กเลื่อนออกช้าๆ เสียงดังพอสสมควร มิทซึยุ่นั่ง เมื่อกี้เขาลองเลื่อนดูก็ไม่เห็นจะได้เลยนี่นา เขาคิดอย่างสับสนในระหว่างที่มองภาพอาคารเรียนที่ตั้งตระหง่านอยู่หลังประตู รูปหล่อพระแม่มารีสีขาวยืนเด่นเป็นสง่าอยู่บนดาดฟ้าของตึกเรียน แต่มิทซึกลับสนใจสนามหญ้าเบื้องหน้ามากกว่า เพราะมันเหมาะที่จะใช้เล่นฟุตบอลมากเลย แต่ทำไมประตูถึงเปิดออกได้เองกันนะ

“.....”

ประตูดัตโนมิต

ใช่แล้ว ประตูดัตโนมิต มิทซึคิดอย่างโล่งใจ ความคิดเรื่องที่ว่ามันเป็นการกระทำของวิญญาณไม่อยู่ในหัวเขาแม้แต่หน่อย

มิทซึถอดหมวกสีน้ำเงินเข้มของเขาออกมาบิดเบาๆ ก่อนเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น เขาตัดสินใจแบบนักกีฬา อันที่จริงตอนอยู่ชั้นประถมเขาก็เป็นนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียนด้วยนะแหละ เพียงแต่มักจะโดนยึดเยียดให้เป็นผู้รักษาประตูตลอด เพราะไม่ใช่คนที่สูงเท่าไหร่นัก เขาก้าวเท้าผ่านสนามหญ้าเขียวชอุ่มไปเรื่อยๆ หยดน้ำค้างตามยอดหญ้าทำให้เขารู้สึกเย็นจนบอกไม่ถูก จนมาถึงหน้าตึกเรียน

ที่นั่นไม่มีใครอยู่เลย ไฟในตัวตึกปิดหมด

เขาเงยหน้ามองรูปหล่อพระแม่มารีที่อยู่บนตัวตึก ที่จริงเขาไม่ใช่ชาวคริสต์หรอก แต่พ่อแม่ก็พยายามหาเงินมาเพื่อให้เขาได้เรียนโรงเรียนที่ดีๆ มีชื่อเสียงอย่างที่นี่ ครูโรสกีเป็นโรงเรียนที่พวกคนมีฐานะดีชอบส่งลูกมาเรียนกัน รวมถึงพ่อแม่ที่มีฐานะปานกลางอย่างพ่อแม่ของมิทซึเองก็ส่งลูกเข้ามาเรียนที่นี่เหมือนกัน

แถวที่นี้ยังฝืดอีกด้วย เขาได้ยินมาอย่างนั้น

ฮะ! หรือว่าที่ประตูเปิดเมื่อกี้จะเป็น... มิทซึเพิ่งรู้สึกตัว ถึงจะเป็นประตู-

ฮัตโนมิติจริง กลางดึกแบบนี้เขาก็คงไม่เปิดระบบมันทิ้งไว้หรอก แยะละสิ ทำไมถึงรู้สึกตัวชาแบบนี้ละ แต่เอาเถอะเดินผ่านมาแล้วก็ช่างมันไปเลยดีกว่า

เขามองตัวตึกแล้วกลืนน้ำลายผ่านคอแห้งผากของตนเอง ที่นี่คงจะเป็นตึกเรียน

มิทซึรุก้าวเท้าผ่านตึกเรียนไปอีกหน่อย มองเห็นตึกนอนที่อยู่ด้านหลัง และมีหอนาฬิกาอยู่ข้างๆ เขาเดินเข้าไปใกล้ๆ สายตาคอยสอดส่ายว่ามีใครอยู่บ้างหรือไม่ เมื่อเดินผ่านห้องอาบน้ำไปเล็กน้อย ที่หน้าตึกนอนมีส่วนหย่อมขนาดกลางอยู่ กลืนดอกไม้ที่หอมอ่อนๆ ลอยมาตามลมท่ามกลางบรรยากาศยามค่ำคืนเช่นนี้ทำเอาเขาขนลุกเกรียวทีเดียว

“นี่ นายนะ”

มิทซึรุรับหันหลังกลับด้วยความตกใจ เขามองเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ข้างหลัง เป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ สูงประมาณเอวเขา เธอไว้ผมบ๊อบ ใส่ชุดกระโปรง-เอี๊ยมสีแดงและรองเท้าสีแดง หน้าตาดูหาเรื่องยิ่งใจชอบกล ทั้งๆ ที่เป็นเด็กตัวเล็กๆ แค่นี้เอง

“อ๊ะ สวัสดีครับ” เขาเงยหน้า แต่ก็รีบหักท่ายตามมารยาท

“ห้องที่ 3 นับจากขวามือ อาจารย์อยู่ที่นั่น รีบไปสิ” เด็กคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงเฉยชา

“เอ่อ...ขอบคุณนะ” มิทซึรุพูด พลางเหลือบมองหอนาฬิกาอีกห้านาทีจะห้าทุ่ม

เด็กที่ไหนจะออกมาอยู่ข้างนอกแบบนี้ตอนห้าทุ่มกัน

“รีบเข้าไปเร็วๆ สิ อยู่ข้างนอกนานๆ ไม่ปลอดภัยนักหรอก” เด็กคนนั้นพูดกับมิทซึรุแล้วหันหลังกลับ เดินลากเท้าเตาะเตะหายไปในความมืด

มิทซึรุกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก เป็นเพราะต้องเดินกลับมาตั้งไกลรีเป่าก็ไม่รู้ เขาถึงรู้สึกตัวเองคอแห้งเหลือเกิน

ตอนที่ 5

คุณธนาโกะ

ก๊อก ก๊อก

มิทซึรุเคาะประตูห้องที่สามนับจากทางขวามือเบาๆ แบบไม่แน่ใจว่าควรเคาะดีมั๊ย หลังจากเด็กคนนั้นหายไ้ รอบข้างเขาก็กลับมาเจียบสงบจนน่ากลัวอีกครั้ง

“ใครนะ!?” เสียงผู้ชายตะโกนออกมาจากข้างใน ทำให้มิทซึรุใจชื้นขึ้นมาบ้าง

“เออ...อะ...ผมชื่อมิทซึรุครับ ฮิโรยูกิ มิทซึรุ เพิ่งมาที่นี่เป็นวันแรกครับ” เขาตะโกนตอบเสียงดังฟังชัด คนที่อยู่ข้างในได้ยินดังนั้นก็เปิดประตูออกมาต้อนรับเขา

“สวัสดี ฮิโรยูกิคุง...” ชายร่างสูงโปร่งที่คงจะสูงประมาณเกือบ 180 เซนติเมตร รูปร่างผอมบาง พูดทักทายเขาด้วยน้ำเสียงสดใส เขาหันซ้ายหันขวาเหมือนมองหาอะไรสักอย่าง ก่อนจะหันกลับมามองหน้ามิทซึรุด้วยสีหน้ายิ้ม แยมอีกครั้ง “ขอถามต่อ ไม่ได้เอาใครมาด้วยมั๊ย?”

“ไม่ได้เอาใครมาด้วยมั๊ย?” เป็นคำถามที่แปลกประหลาดอะไรขนาดนี้

“สวัสดีครับอาจารย์” มิทซึรุไม่ตอบ เขารู้ได้ไงว่าเอาใครมาด้วยรีเปล่า แต่อย่างน้อยเขาก็คิดว่าคนคนนี้น่าจะเป็นอาจารย์ เพราะอีกฝ่ายใส่แว่นตาทรงเหลี่ยม

ผมสีดาออกน้ำตาลแดงหิวเกือบเรียบ สวมเสื้อยืดและกางเกงขายาวสีขาว คาดว่า
น่าจะเป็นชุดนอน

**ดูยังไงก็เป็นอาจารย์วิทยาศาสตร์ชัดๆ ไม่งั้นก็ต้องเป็นคณิตศาสตร์
แหละน่า**

“เ้า เข้ามาก่อนสิ” มิทซึรุเดินเข้าไปนั่งหน้าโทรทัศน์ตามคำเชิญ เขามอง
ไปรอบๆ ห้องเห็นมีเตียงคู่ และตู้เสื้อผ้าขนาดกลางอยู่ข้างเตียง แล้วยังได้ยินเสียง
คนอาบน้ำอยู่ในห้องน้ำ แต่ที่เหลือก็ไม่มีอะไรผิดปกติ

“นี่ คิมชะ” อาจารย์คนนั้นพูด พลางยื่นแก้วน้ำมาให้ มิทซึรุดื่มน้ำเสียงดัง
อึกๆ ด้วยความกระหาย แล้วส่งแก้วคืนไป

“ครูชื่ออะไรได้ อัทสึชิ นะ แล้วทำไมถึงมาเอาป้านี่ละ” อาจารย์ถาม นึกแล้ว
เชื่อว่าต้องเป็นอาจารย์ มิทซึรุแอบคิดในใจ

“หลงทางนิดหน่อยนะครับ”

ไม่ผิดเพี้ยน หลงแบบไกลสุดกู่เลยแหละ มิทซึรุแอบตะโกนในใจอีกครั้ง
อาจารย์คนนั้นหัวเราะเมื่อเห็นสภาพสะบักสะบอมของมิทซึรุ แต่เขาก็ต้อง
หยุดเสียงหัวเราะนั้นลงเมื่อมิทซึรุพูดต่อ

“พอดีเมื่อก็มีเด็กคนหนึ่งบอกให้ผมมาที่ห้องนี้นะครับ ก็เลยมาถูก”

“เด็ก...ผู้หญิงหรือผู้ชาย...”

“ผู้หญิงครับ...”

“ผมสั้นรีเปล่า...”

“เอ่อ...ครับ”

อาจารย์ถอนหายใจอย่างโล่งอก **“ดีนะที่เจอคุณฮานาโกะ”**

คุณฮานาโกะ!? มิทซึรุถึงกับอึ้งไป

คุณฮานาโกะเป็นพี่ชื่อดังในญี่ปุ่น บ้างก็ว่าคุณฮานาโกะเป็นปีศาจ แต่บาง
เรื่องกลับบอกว่าป็นวิญญาณที่คอยคุ้มครองเด็กในโรงเรียนจากวิญญาณอื่นๆ
แต่โดยมากเธอจะอยู่ในห้องน้ำหญิงเสียมากกว่า เด็กบางคนที่ยากลงดีอาจจะ

ชักชวนเพื่อนๆ ให้ไปลองเรียกคุณฮานาโกะหลังเลิกเรียนดู หลังจากตะโกนเรียกไปสามครั้ง มักจะมีเสียงตอบกลับมาจากในห้องน้ำที่ปิดตาย หรือไม่มีใครอยู่ ไม่มีเรื่องแปลกๆ เกิดขึ้น บางทีก็ถึงกับตามไปที่บ้าน หรือปรากฏตัวให้เห็นเลยทีเดียว จนในที่สุดพี่ที่อยู่ในห้องน้ำหญิงก็มักจะโดนเรียกเป็นคุณฮานาโกะไปซะหมด

“เด็กเมื่อกี้นะเธอครับคือคุณฮานาโกะ” เขาหันไปพูดกับอาจารย์ที่กำลังจะขึ้นไปนอนคนเดียว

“อ้อ...ใช่แล้ว...” อาจารย์ไซโต้บิตซีเกียจก่อนล้มตัวลงนอน “ตัวจริง เสียงจริงเลยแหละ”

มิทซึรุยังคงอึ้งอยู่ ให้ตายเถอะ ลืมขอลายเซ็น **ซะทีไหนเล่า!!!** ทำไมอาจารย์ถึงพูดได้หน้าตาเฉยแบบนี้

“อ้อ...จำไว้ให้ดีนะ ฮิโรยุกิคุง” อาจารย์ยกหน้าขึ้นมองมิทซึรุด้วยสายตาจริงจัง

“ถ้าเจอเด็กคนอื่นนอกจากคุณฮานาโกะละก็ วิ่งได้เลยนะ ไม่ต้องรอ อยู่ที่นี่ก็เหมือนอยู่ในบ้านผีสิงนะแหละ มองรอบๆ ให้ดีเวลาจะไปตรงไหน ถ้าเจอแจ็กพ็อตนักเรียนที่นั่งอยู่ข้างๆ เธอเวลาเรียนอาจจะไม่มีแขนก็ได้...”

มิทซึรุมองหน้าอาจารย์ด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง นี่หมายความว่ายังต้องเจอแบบนี้อีกรึไง ที่จริงมิทซึรุเป็นคนกลัวผีมาก และเขาก็ไม่ชอบบรรยายกาศยามค่ำคืนของโรงเรียนนี้ตั้งแต่แวบแรกที่เห็นแล้ว

แกร๊ก...

คุโรเปิดประตูห้องน้ำออกมา เขาหันไปมองหน้ามิทซึรุด้วยสายตาที่เย็นชา พลางเข็ดผมหันห่าง

“เธอด้วยนะคุโรซาวะ อย่าทำแบบวันนี้อีกล่ะ การไปสู้กับพวกนักเรียนไร้แขน หรือผู้คุมมือขวานนะ มันอันตรายมาก” ไซโต้รับพูดเตือน

“พวกเธอควรให้ความเคารพคุณฮานาโกะเป็นพิเศษนะ ไม่ควรพูดลบหลู่เธอเป็นอันขาด เพราะคุณฮานาโกะสามารถช่วยเหลือพวกเธอได้ ในเวลาที่พวกครูอาจจะไปช่วยไม่ทัน”